

Archa

Valerie Freiová

aneb
Jak je těžké
najít chlapa

aneb Jak je těžké najít chlapa

Valerie Freiová

Mohr

2011

*Milí čtenáři, v závěru této knížky
najdete také stručný návod od osudové
seznamky www.Stěstí.cz na to, „Jak
hledat a najít životního partnera“.*

autorka

Skutečnost leckdy předčí fantazii. Autorka knihy uchopila skutečné zážitky, nepřesolila je, nepřepepřila, zachovala jejich syrovost a připravila k podávání tak, že každé sousto vzbuzuje chuť na sousto další. Leč opusťme kuchařský slovník. Zhruba čtyřicetiletá, svou přirozeností a nadhledem sympatická Aneta časem dospěje k názoru, že život rozvodem nekončí. Za účelem seznámení se proto odhodlá využít novodobou podobu jednoho z nejstarších řemesel – dohazovačství; sama pak třídí adepty a setkává se s případnými muži pro život.

Domnívám se, že předkládaná mozaika leckdy vskutku bizarních zážitků a pocitů v mnoha ženách vyvolá – jak v jednotlivostech, tak v celku – pocity jim známé, a tedy i značnou míru porozumění.

Jako muž bych ovšem Anetino putování po typech mužských povah (místy až panoptikálních, leč bohužel autentických) zařadil do doporučené literatury pro muže, kteří nevylučují, že by se před svou ženou pro život nechtěli soustavněji znemožňovat v hovoru, při korespondenci, u jídla, v posteli a vlastně vůbec. Ba naopak.

Dlužno poznamenat, že kniha postrádá známky vykalkulovanosti a podbízivosti, plytké melancholie či sebelítosti, zatímco jí nechybí živost, smysl pro zachycení zásadních detailů, přiměřená dávka vtipu a zřejmě i – mohu-li to posoudit – ženská otevřenost a upřímnost.

Dobrou chuť, čtenáři (bez rozdílu pohlaví)!

PhDr. Pavel Machač, Ph.D.

Příběh Anety je autentický, ve skutečnosti má tato dáma jen jiné jméno. Potkáváte ji na ulici, možná bydlí ve vedlejší domě, může být Vaší přítelkyní, sousedkou, možná vyučuje ve škole, do které chodí Vaše děti.

Také muži, i když jsou opravdoví, mají v knize smyšlená jména. Prosím, nepodezřívejte toho svého, že zrovna on byl s Anetou, a zkuste mu víc důvěřovat. Nemračte se na kamarády a známé, nepouštějte se do hádek s muži v příbuzenstvu, nepátrejte a nic nezkoumejte. Podobnost mých hrdinů s Vaším originálem může být čistě náhodná.

Touto cestou se chci omluvit všem mužům, kterým jsem tak trochu „zavařila“ zveřejněním jejich teď už ohraných esemesek a zpráv. No tak, pánové, nemračte se, rozšiřte si obzory, nastudujte nové citáty, přeformulujte a slohově vybruste zprávy, které jednoduše vyměníte za ty staré. My ženy za tu trochu práce přeci stojíme.

Šťěstí v hledání a nacházení Vám přeje

Vaše Valerie

A stylized, handwritten signature in black ink, appearing to read 'Valerie' with a long, sweeping horizontal line extending to the right.

aneb Jak je těžké najít chlapa

Dárek od Johany

Dneska je v kavárně úplně vymeteno. Vtahuji do sebe vůni čerstvé kávy a zkouším v ní utopit kus husté poctivé šlehačky. Zdá se, že vítězím, ale šlehačkový chuchvalec se znovu vyhoupne na hladinu.

Černočerná káva pomalu bledne.

Vzdávám to.

Tuhle schůzku zpunktovala Johana, moje nová kolegyně a nejspíš už i kamarádka. „Sedíš pořád doma a nevytáhneš paty,“ povídala. Nešikovně si zapalují cigaretu. No co, je mi osmačtyřicet a začínám nový život, tak tedy se vším všudy. Opatrně vdechují kouř, špulím rty a snažím se vyfouknout kolečko. Nejde mi to. Hustý oblak se rozprostírá kavárnou. Mohutná stropní ventilace má už odslouženo svoje a zapínat ji pro jednoho hosta by stejně nedávalo smysl.

„Dobrej, sem nákej Franta,“ omráčí mě znenadání temný chlapský bas. Ruku má jako lopatu, ale moji stiskne něžně.

„Aneta,“ špitnu.

Židle v kavárně je pro něho malá. Neohrabaně stlačuje mohutné tělo za stoleček, až se moje šlehačková káva rozvlní a zalije podšálek.

Franta neřekne nic.

Škoda.

„Tak paninko, vypadáte jako slušná ženská, jste pěkná, docela zachovalá,“ burácí, „ale s tím kouřením musíte přestat, to leze do peněz.“ Lapám po dechu.

„Jo, a na učitelku zrovínka nevypadáte. Že se vám chce pořád vokřikovat ty parchanty. Možná bych pro vás měl časem lepší práci, uvidíme...“ Jedno se Frantovi upřít nedá – vybarvil se rychle. Rozmáchlým gestem odhání servírku

a nic si nedá. Je tu draho. Zachraňuji situaci a ke kávě si objednávám ještě matonku.

„Jak tak koukám, hodila byste se ke mně.“ Franta je rozvedený. „Růžena, jako bejvalá, je taky moc pěkná ženská. Ale když doma neuvaří, košili nevyžehlí a pořádněj pracovitej chlap jí smrdí, co s ní?“ Natrénovaným pohybem si ulízne patku. „Každej si zaslouží uznání a propustku na fotbal, ale Růžena? Je to sekernice. Teď staví do latě nějakýho napomádovanýho fešáka.“ Franta vyjadřuje přesvědčení, že jí to dlouho nevydrží. Potí se jak dveře od chlíva.

„Jo, paninko, jen tak mimochodem, jsem zavopatřenej a barák mám. Vydělávám slušný prachy a auto i mobil mám firemní. Jo, v práci, tam si mě hejčkaj, to je jiná písnička.“ Rozepíná si knoflík u košile a hladí nakřivo uvázanou kravatou, co už před pár lety vyšla z módy.

„Svůj práci rozumím, to jo. Na mně záleží, co si lidi koupí. To, co chci prodat, vystavím do výšky očí. Mouku, tu dám naopak dolu do regálu. Když ji někdo potřebuje, najde si ji. A kdybych měl jeden jedinej výrobek od jednoho druhu, musí stát na kraji police. Jako voják v poli – nesmí bejt zasunutej dozadu ani o píd.“ Není sexy ani za mák a k tomu prská jako Heronova baňka.

„Prodat zboží bez reklamy, to je teprve alchymie. Vystavím ho vedle pokladny. Ženské tam stojí, bloumají a nakonec přihoděj do košíku přesně to, co potřebuju prodat.“

Franta mluví a mluví. Srostlé obočí se pohupuje nad zarudlým nosem. Pichlavé oči se nezastaví. Pozorují chlupy, co se mu derou z nosu.

Měl by si pořídit kočku, ta málo žere, tiše naslouchá a nevměšuje se do hovoru.

„Jo, aby bylo jasno, já zboží do polic necpu, na to mám lidi.“

Bije se do prsou.

„Já jsem tam od toho, abych poradil a pak zkontroloval, jestli podřízení splnili moje příkazy do puntíku. Jo, sem tam se podaří udělat navrch nějaký ten kšeftík, to víte, paninko, prachy jsou prachy,“ s gustem luskně prsty.

Z Franty vytéká nekonečný vodopád slov. Pomalu usrkávám matonku. Servírka chce už jít taky domů.

Konečně platíme.

Vlastně platím.

Franta mi nahlíží do peněženky a kontroluje, kolik platím. Dávám spropitné. Nesouhlasně vrtí hlavou. Mám já tohle zapotřebí? Z kavárny vychází první, ani se neohlédne. Vydávám se za ním. Letošní zářijové večery začínají být chladné, navíc venku mrholí, a tak si oblékám kabát. Seřízené brano mě pevně stiskne mezi křídla těžkých kovových dveří. Najednou nemohu ven ani zpátky a chvíli trvá, než se vyprostím.

Franta halasí před kavárnou – ve čtvrtek mě navštíví a přiveze čerstvou zeleninu. „Teď máme nádhernej košatej celer, až k němu přivoníte, zatočí se vám hlava. A vy se mi zas předvedete v kuchyni.“ Přitahuje pozornost kolemjdoucích. „Co kdybyste mi upekla kance? Kance s bramborovým knedlíčkem a se špenátem. To miluju! A do špenátu dáte hodně česneku a cibule a přidáte šlehačku, ať si pošmáknou!“

Své studenty učím, co je to být asertivní – hrát si na něco ve třídě je docela prosté. Teď se dívám do očí dospělého muže a najednou je těžké vyklopit celou pravdu, a pěkně na rovinu. To je život! Tak do toho. Přece si nenechám od Franty vstřelit gól. Předvedu kličku jako obránce Řepka.

„Milý Franto, děkuji za hezký večer,“ leze ze mě jak z chlupatý deky, „každý jsme z jiného těsta a já jsem strašně mizerná kuchařka. Určitě si najdete lepší.“

Je zklamáný, kdybych to vybalila před hodinou, nemusel se tak vysilovat.

„Stejně to byl dobrej večer, paninko.“

Letmý stisk ruky dvou cizinců.

Pamatuju doby, kdy kytky voněly, až se mi točila hlava.

S Martinem, mým bývalým mužem jsme si přestali povídat, nebylo co, všechno jsme si za ta léta řekli. A on svoje slova začal nosit k uším mladé kolegyně. Příjemné, zajímavé, dobře rostlé. On měl vždycky docela dobrý vkus.

Nejdřív jsem nevěřila. Zkoušela jsem přemazat Martinův harddisk starými chvílemi, kdy nám bývalo fakt dobře. Ale jeho nový software se úspěšně bránil mým letitým antivirům.

Dali jsme si sbohem jako lidi. Proдали domek, domov naší rodiny, na které jsme si pětadvacet let zakládali i s našimi dvěma dcerami, a koupili dva malé byty bez historie a beze jména.

Sbalila jsem dva kufry do kufru své postarší fabie a nechala za zády okresní město, kde jsem pracovala, vychovala děti, znala kdeco a kdekoho. Byt jsem si koupila na okraji Prahy a od prvního září vzala místo učitelky češtiny na střední škole.

Začínám nanovo.

Jen ta samota mě tlačí. Zase budu sama snídat, obědvat i večeřet.

Ze zvyku rozkliknu e-mailovou schránku – aspoň že mi píšou holky. Starší Táňa zůstala po studiích v Brně, získala angažmá v divadle a sbírá taneční i pěvecké role v muzikálu. Píše: *Mamko, dostala jsem roli Velmy v Chicagu. Máš radost, vid'?* Mladší Soňa, ta se potatila. Studuje informatiku. Na celý rok se ztratila z dohledu do portugalské Coimby.

Nenávidím sobotu, co se vleče jak naložený nákladní vlak. U sousedů už zase klepou řízky, mraky řízků. Jarek odvedle

hvízdá na Adélu a Bureš s Burešovou se hádají na celý barák, jen já tu pro nikoho nejsem.

Můj svět se scvrkl do monitoru počítače.

Chci se seznámit.

Tak, partáku, koho mi nabídneš? Co takhle nějaká ta prověřená seznamka? Může vůbec jít slušná žena do seznamky? A co učitelka? Kdyby mě tak viděla moje máma. Její holčička je na tom tak mizerně, že volá o pomoc. Ještě že umřela, tohle by ji určitě zabilo.

Adresa seznamky Gold načmáraná na kusu usmoleného papíru kupodivu funguje. Otevírám dveře do čekárny nenápadné pražské vilky. V čekárně se čeká, a tak čekám. Je to horší než u zubaře. Mám pěkně sevřené pŕlky. Vůni z voňavých stromečků přebíjí chuť plesniviny z navlhých, dole opadaných zdí. Dveře se rozletí a vykoukne nevýrazný, k zemi přikrčený agenturní pracovník v silných dioptrických brýlích, co zvětšují oči třikrát. Na hrudi se mu pohupuje jmenovka *Ludvík. Doktor lásky*. Ani on nevoní. V podpaží se na vytahaném tričku rýsují propocené tmavé koláče. Že by tu byl takový frmol? Podávám si dveře s hezkou holčinou. Tak pětadvacet, sportovní typ. Proboha, co ta tady hledá?

Spolkne mě hluboké křeslo. Doktor Ludvík mě zasypává otázkami.

„Viděla jste ji?“ Koho? „No přece tu mužatku, co teď vyšla. Aspoň toho kníra pod nosem si mohla oholit. Copak ji takhle někomu udám?“ mumlá si pod nos.

„Vy jste tady nová, dámo? Zapišu vás. Dejte mi tři tisíce,“ vychrlí na mě.

Bere mi to dech. Je to pořádný balík. Za tři tisícovky můžu jet na víkend do Paříže a toulat se kolem Eiffelovky. Můžu si koupit kolečkové brusle nebo šlapací stroj na hubnutí. Můžu si dát konečně opravit výfuk.

Změna je život. Budu investovat do své budoucnosti. Kdo by si nechtěl koupit trochu toho štěstí, když je na prodej? Vypláznu tři tisícovky bez dokladu.

S doktorem vyplňujeme registrační kartu. Znenadání odněkud vyloví foťák a vykřikne: „Úsměv!“ Bleskne to. Ježíšmarjá, vždyť já nejsem ani učesaná. To bude asi fotka. „Můžu se vidět?“ Prohlížím se na monitoru. Nakonec, není to tak špatné.

„A teď se pustíme do práce, dámo!“ Krouží kolem mě jako sup a zapichuje pronikavý pohled snad do každého kousku mého těla.

„Nehrbte se! Zuby dobrý, ale co to máte za rtěnku? Hned zahodíte tuhle starou růžovou a koupíte si výraznou červenou, udělá vás mladší.“

Potřebuju být vůbec mladší, ptám se v duchu sama sebe.

„A co ten holý krk, dámo? Koupíte si zlaté náušnice a zlaté řetízky a nebudete na tom šetřit! Víte, dámo, zrovna na to muži zabírají! Já to musím vědět, je to moje práce!“ Přiblíží se až příliš blízko mého nosu.

„Make up, to vám nic neříká, co? Koukám, že šetříte i na podprsence, byla jste nakupovat u Vietnamce?“ Je vidět, že je to jeho práce.

„Kupte si push-upku, investujte do sebe trochu, proboha! Dámo, abych vás prodal, musíte dělat, co vám řeknu!“ Ani nepípnu. No jasně, jsem pro něj zboží. Když prodá zboží, zbohatne. Celý svět se honí za penězi, tak co je na tom divného?

„Teď půjdete domů a budete čekat,“ uvádí mě do reality.

„Někdo z našich mužů se vám ozve.“ Cítím se podvedená a zahnaná do kouta. Zase budu čekat. Pořád jenom čekám. Celý život na něco čekám.

„Tak víte co, dámo,“ přešlapuje na místě. „Že jste mi sympatická, přihoďte ještě čtyři stovky a já vám tady promítnu deset chlapíků. Dám vám hned kontakt na ty, které si vyberete.“

Copak vypadám tak nedočkavě?

Žmoulám v ruce dvoustovku, víc u sebe nemám. Pochopí a shrábne ji. Na dvoustovku tuplem nebude vypisovat doklad.

Chvilka napětí.

Projekce deseti mužů jede.

Pan Jarda, tomu je asi sto.

Pavel ve vytahaném svetru.

Zdeněk – invalida.

Jindra důchodce a pěstěný Patrik. To je tedy přehlídka.

Neuvěřitelně otlý Honza. Nesympatický Ota.

A co tenhle stařeček? Nejsem přeci ošetřovatelka.

To jsem na tom opravdu tak špatně?

Roman, to by šlo. Beru telefonní číslo na Romana.

Spěchám ven nadýchat se čerstvého vzduchu.

Položka v seznamu

Jsem slušná holka a obvykle nevolám muži jako první.

„Nic se nemá odkládat, čas jsou peníze,“ říkála moje máma. A tak na nic nečekám a volám Romanovi. Tohle telefonní číslo mě stálo 3.200 korun. Třeba se na mě usměje štěstí.

V telefonu něco zachrochtá.

„Ano, ano, Anetka, to je krásné jméno. Vy budete, panečku, určitě také tak krásná jako to jméno. Máte čas?“

To je úleva! Má sametový hlas, zdá se milý, i když trochu přeslazený.

„Setkáme se hned a dáme kávičku,“ švitoří.

Nenávidím zdobněliny.

„Jsem připraven a běžím za vámi.“ Dávám si záležet, aby v mé odpovědi postřehl zaváhání. Stejně nemám nic jiného na práci.

„Poznáte mě,“ šeptá milý hlas v telefonu. „Mám červenou kravatu s modrými puntíčky a ta kravatka bude naše tajné znameníčko.“ Modré puntíčky si určitě s nikým nespletu.

Sedím v prvním patře starého domu na Národní ve vyhlášené kavárně Louvre, na místě, kde kdysi sedával Kafka. Necháávám se opíjet prvorepublikovou atmosférou a tichou hudební kulisou.

Klaplo to. Vstupuje minutu po mně. Puntíkatá kravata ho prozrazuje. Fešák. Mávám na něj. Vysekne poklonu, líbá mi ruku a přisedá ke stolku.

„Jsem šťastný, že vás, Anetko, poznávám. Panečku, vám to ale sluší.“ Přejíždí mě pohledem od hlavy k patě.

Docela dobrý začátek, tak trochu jako ze starého filmu.

Otevírá naleštěnou aktovku a na stolek bez zbytečného řečnění rovná poznámkový sešit, brýle, mapu Prahy a průvodce. Nakonec vyloví i propisku. Každý předmět má na stole své místo a všechno je srovnané jako podle pravítka, i káva se vejde do připraveného prostoru.

Zblízka voní silnou směsicí vůní. Má vzorně vytrhané obočí, pěstěné nehty nalakované bezbarvým lakem a tváře

zamazané make-upem. Nevím, jaké má oči, ještě se do mých nepodíval.

„Najdeme si v mapičce, kde se právě teď nacházíme,“ praví tajemně. Navyklým pohybem nasadí brýle, vrátí pouzdro na brýle na stůl a urovná ho, aby nerušilo pořádek. Pohladí mapku a zkušeně do ní zabodne prst. Rozevře průvodce na založené stránce a předčítá monotónním hlasem. Je mu úplně jedno, že mi dlouhá pasáž o historii kavárny neotevívá nové obzory.

Zajímá mě on. Ale zuby nehty se drží svého scénáře.

Neposlouchám.

Konečně sklapne průvodce a odkládá ho na předem určené místo na stole. Z kapsy vytáhne vyžehlený, do čtverečku složený běloskvoucí kapesník a setře krůpěje potu z čela.

„Tak to bychom měli,“ oddechne si.

„Jsem úředníkem na ministerstvu. Brzy mě povýší na vrchního ředitele, a panečku, to budu teprve šajba,“ sděluje mi podstatné informace.

„Náš život se řídí pokyny a předem stanovenými pravidly – a ta je třeba dodržovat. Ve všem musí být pořádek, jinak by, panečku, vznikl chaos.“ Zakoulí očima, jako by chaos bylo sprosté slovo, skrývalo vraždu nebo znásilnění.

„Ale se mnou se nemusíte ničeho bát, já mám plánování v malíčku.“

Už zase přerovnává předměty na stole podle jejich důležitosti. Zrovna teď je nejdůležitější sešit. Pohladí ho a otevírá.

„Tak se pustíme do práce, budu si o vás dělat poznámky. V sešitku mám záznamy o všech ženách, se kterými jsem se kdy potkal. Vy tam, Anetko, nemůžete chybět.“ Významně poklepe ukazováčkem na sešit. „Napřed pěkně napíšeme celé vaše jméno, pak bydliště a nesmíme zapomenout

na směrovací číslo, telefon a e-mail a nakonec vyplníme předpřipravené kolonky – vaše zaměstnání a zájmy. Mám to dopředu narýsované, nebojte se, každá to zvládne, když ji zkušeně vedu přes úskalí dotazníčku,“ utěšuje mě.

Polykám naprázdno.

Chtěla bych dovádět a vymýšlet bláznivé kousky, aby mi život neprotekl mezi prsty. Nechci být řádkou v seznamu. Nechci nic vyplňovat, tabulek mám ze školy plné zuby.

Dělá se mi špatně. Chci domů. Běžím k baru a kvapně platím.

Ministerský úředník Roman za mnou nechápavě volá sladkým hlasem: „Ale Anetko, kdy se zase potkáme, vždyť jsme si, panečku, tak krásně popovídali.“

„Nikdy,“ odseknu a letím po schodech dolů jako splašená.

Vybíhám na ulici mezi úplně normální lidi. Zhluboka se nadechuji. Svěží vítr mi čechrá vlasy a vrací barvu do tváří. Na zastávce tramvaje vrážím do mladíka. Divoce líbá pohlednou dívku. Vypadají šťastně, tiše závidím.

Schůzka byla kratší, než jsem doufala. Před spaním se převaluji tak, aby mi peřina zahřívala bradu i palce u nohou. Nemůžu usnout. Pořád myslím na Romana.

Snažím se představit si ženu, která by ho dokázala milovat. Milovat hnidopicha musí být umění. Chce být vůbec milován? Třeba ho uspokojí vyplněná řádka v jeho dotazníčku.

Roman si snad jednou najde loutku, která bude mít respekt z úřadů a úředníků. On bude tahat za provázky a ona bude tancovat. Vykrájí z chleba přesné geometrické tvary a zabalí mu je na svačinu. V obchodě najde tu nejkulatější housku. Stejně nebude dost kulatá.

Se seznamkou doktora lásky končím.

Nechci, aby kdekomu promítali moji fotku a prodávali mě jak ozdobu na stromeček. Co kdyby mě tam viděl někdo známý? To bych asi nepřežila.

Ráno zavolám, aby mě vyřadili z evidence. Uleví se mi.

Osudová seznamka

Ještě našim babičkám vybírali protějšky dohazovači. Skupina vhodných partnerů zpravidla odpovídala širší rodinné sešlosti a o manželském svazku rozhodoval počet krav ve stáji. V době informačních technologií se naštěstí přišlo i na to, že když už jsou lidé propojeni sítí, žádného dohazovače vlastně nepotřebují. Po zkušenosti s kamennou seznamkou dnes brouzdám po webu i já.

Projíždím rychloseznamky. Mohu se seznámit v příjemném restauračním salónku. Budu sedět u svého stolečku a vždycky po pěti minutách ke mně přisedne nový muž. Pokud bude náklonnost oboustranná, agentura mi zašle e-mailem kontakt na partnera. No vida, to vypadá slibně.

Vybírám rychloseznamku, na jejíchž stránkách je telefonní kontakt. Chvilku váhám. Rozhodování vždycky bolí a kdo říká že ne, lže. Přistihnu se, jak bezděčně čmárám propiskou po starých novinách, co se válejí vedle počítače. Na kreslení nemám talent, můj výtvar spíše připomíná kruhy v obilí. Nakonec přeci jen seberu odvalu – muže potřebuji jako prase drbání.

Volám.

Agenturní pracovník se může rozkrájet, aby pro dámu mé věkové kategorie našel vhodný termín. Čtvrtek 17. října. Píšu si do kalendáře. Za pět stovek mám v Café Passage obchoďáku Kotva slíbeno neobvykle tučné menu: porci